

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie II Wydział Karny z dnia 7 czerwca 2022 r. (II AKa 75/21)

Zdarzenie zarzucone i przypisane oskarżonej oraz to objęte postanowieniem prokuratora z dnia 23 czerwca 2016 r. o umorzeniu śledztwa, *de facto*, stanowi ten sam czyn, a różnice w jego opisach i w konsekwencji w kwalifikacji prawnej, wynikają wyłącznie z tego, że w opisach tych wyeksponowano różne, aczkolwiek tylko niektóre okoliczności tego samego zachowania T.W. Czyniąc te spostrzeżenia, oczywiście nie sposób nie zauważyć, że wspomniane postanowienie prokuratora z dnia 23 czerwca 2016 r. zostało wydane w fazie *in rem* prowadzonego wówczas postępowania przygotowawczego. Rzecz jednak w tym, że nie zostało ono wzruszone przez prokuratora poprzez zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 327 § 1 kpk, a to, jak przekonuje utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r., V KK 416/07, OSNKW 2008, nr 5, poz. 36, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2008 r., V KK 252/08, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 1992, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 21/09, OSNKW 2010, nr 1, poz. 1, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2009 r., V KO 78/09, LEX nr 608808) oraz sądów powszechnych (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lipca 2011 r., II AKz 416/11, LEX nr 1102930, wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 13 listopada 2013 r., IV Ka 67/13, LEX nr 1715357, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 lutego 2019 r., II AKa 6/19, LEX nr 2682521) oznacza, że po prawomocnym umorzeniu postępowania, do którego to doszło na podstawie postanowienia z dnia 23 czerwca 2016 r., oskarżyciel publiczny bezpowrotnie utracił możliwość oskarżenia

T.W. o czyn polegający na przywłaszczeniu prawa własności, które przysługiwało S.K. do połowy nieruchomości znajdującej się M. w Portugalii. W konsekwencji również i Sąd Okręgowy utracił możliwość, a precyzując, nie był uprawniony do wydania orzeczenia rozstrzygającego o sprawstwie i winie T.W. w zakresie wspomnianego czynu. Skoro to jednak uczynił, to taka sytuacja materializuje bezwzględną przyczynę odwoławczą, u podstaw której pozostaje ujemna przesłanka procesowa przewidziana, bądź to w art. 17 § 1 pkt 7 kpk.

Przewodniczący: SSA Piotr Brodniak (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Jankowska, SA Janusz Jaromin

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

Sąd Apelacyjny w S. II Wydział Karny przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. M.M.Ł. po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2022 r. sprawy T.W. oskarżonej z art. 284 § 1 kk na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 stycznia 2021 r. sygn. akt III K 349/19:

- I. Na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umarza postępowanie karne prowadzone wobec T.W. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. polegający na tym, że w dniu 19 listopada 2012 r. w T. w Portugalii przywłaszczyła sobie prawo majątkowe S.K. w postaci prawa własności połowy nieruchomości położonej w M., w Portugalii, gmina S. (...), powiat T., o wartości 100.000 euro, czyli 435.979,50 złotych, wpisanej do Rejestru Nieruchomości w T. nr (...), w ten sposób, że na mocy aktu notarialnego zbyła M.W. należące do pokrzywdzonego prawo własności wymienionej nieruchomości za kwotę 33.887,55 euro, stanowiącą 217.985,25 złotych, czym działała na szkodę S.K.
- II. Kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 75/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		1
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 stycznia 2021 r., sygn. akt III K 349/19.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
☐ oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
☐ oskarżyciel posiłkowy		
☐ oskarżyciel prywatny		
☒ obrońca		

☐ oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego				
☐ inny				
1.3. Granice zaskarżenia				
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości ☐ w części	☒ co do winy		
		☐ co do kary		
☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia				
1.1.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
☐	art. 439 k.p.k.			
☐	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
☒	uchylenie	☒	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</i> <i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, która przejawiała się w:</p> <p>a) bezkrytycznym uznaniu za wiarygodne zeznań świadka S.K. i dokonywaniu ustaleń faktycznych na podstawie dowolnie wybranych wersji zeznań tego świadka, z pominięciem wyjaśnień oskarżonej T.W., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy o tym, iż świadek ten jest skonfliktowany z oskarżoną, w jego interesie pozostaje składanie zeznań obciążających oskarżoną, a przede wszystkim jego zeznania są wielokrotnie wewnętrznie sprzeczne, przedstawia on różne wersje tych samych zdarzeń, co z jednej strony uniemożliwia czynienie wyłączenie na ich podstawie ustaleń faktycznych obciążających oskarżoną, a z drugiej strony świadczy to w ocenie skarżonej o złej kondycji psychicznej świadka, co dostrzegł również Sąd I Instancji, a mimo tego przyjął winę oskarżonej w zasadzie wyłącznie na podstawie tychże zeznań;</p> <p>b) jedynie częściowe uwzględnienie wyjaśnień T.W. przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie, podczas gdy jej wyjaśnienia były jasne, konsekwentne i częściowo znajdowały potwierdzenie w treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w pozostałej części brak było materiału dowodowego, który mógłby świadczyć o ich nieprawdziwości;</p> <p>c) nieuwzględnienie zeznań świadków K.D., M.J. (1), A.W. oraz A.A., których zeznania miały istotne znaczenie dla ustaleń faktycznych w sprawie, a podstawą odmowy uznania ich za wiarygodne według Sądu I Instancji był w zasadzie wyłącznie fakt pozostawiania tych osób w stosunkach rodzinnych lub koleżeńskich z oskarżoną, co nie przeszkadzało Sądowi w sposób odmienny dokonać oceny zeznań świadka J. S. pomimo, iż pozostawała ona bliską znajomą pokrzywdzonego;</p> <p>d) poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie na korzyść pokrzywdzonego w oparciu o zeznania świadka J.S., podczas gdy zeznania te w żadnym wypadku nie potwierdzają wersji prezentowanej przez S.K., a wręcz jej przeczą, natomiast bezpośrednie przesłuchanie tego świadka nie było możliwe z uwagi śmierć w trakcie postępowania;</p> <p>2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, co przejawiało się w przyjęciu, że oskarżona wiedziała o odwołaniu przez S.K. pełnomocnictwa z dnia 13 lutego 2004 r. podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie w tym zakresie sprowadza się jedynie do przeciwstawnych stanowisk</p>	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☐ niezasadny

	<p>pokrzywdzonego oraz oskarżonej, którzy są ze sobą skonfliktowani, a zeznania pokrzywdzonego nie mogą być uznane za wiarogodnie z jednej strony z uwagi na jego interes w określonym rozstrzygnięciu niniejszej sprawy, a nadto są ze sobą wewnętrznie sprzeczne, co uniemożliwia uznanie ich za wiarygodny materiał dowodowy, a dodatkowo brak jest jakiegokolwiek obiektywnego materiału dowodowego, który mógłby potwierdzać tę okoliczność;</p> <p>3. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 170 § 1 i 3 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd przeprowadzenia zawnioskowanego przez oskarżoną dowodu z nagrań na załączonych płytach CD, który to wniosek złożony został w piśmie z dnia 18 grudnia 2020 r. pomimo, iż wniosek ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, nie zachodziła żadna z przesłanek uzasadniających jego oddalenie, a nadto Sąd Okręgowy nie wydał postanowienia dowodowego w przedmiocie oddalenia tego wniosku i nie wyjaśnił przyczyn zaniechania jego przeprowadzenia;</p> <p>4. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, co przejawia się w dokonywaniu ustaleń faktycznych w zakresie wartości prawa majątkowego, którego dotyczy zarzut, odmiennie niż ma to miejsce w akcie oskarżenia, w oderwaniu od treści dokonanych czynności prawnych, a nadto bez zasięgnięcia dowodu z opinii biegłego sądowego, pomimo iż czynienie tego typu ustaleń faktycznych wymaga posiadania wiadomości specjalnych, a materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy zawiera w tym zakresie w zasadzie głównie oświadczenia stron o różnej treści, które nie mogą stanowić podstawy zmiany przyjętej w tym zakresie wartości, która dodatkowo wywiera wpływ na kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonej;</p> <p>5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający w szczególności na uznaniu, że:</p> <p>a) oskarżona T.W. wiedziała o odwołaniu przez S.K. pełnomocnictwa z dnia 13 lutego 2004 r., pomimo iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia takiego stanu rzeczy,</p> <p>b) pokrzywdzony nie wiedział ani o zamiarze, ani o fakcie zbycia na rzecz M.J. (1) udziału do 1/2 w prawie własności nieruchomości położonej w M. w Portugalii i nie wyrażał na to zgody, podczas gdy wniosek odmienny wynika zarówno z treści wyjaśnień oskarżonej, jak i częściowo zeznań samego pokrzywdzonego, a przede wszystkim z zeznań świadków K.D., M.J. (1), A.W. oraz A.A. oraz podpisanego przez niego oświadczenia,</p> <p>c) oskarżona zbyła udział do 1/2 w prawie własności nieruchomości położonej w M. w Portugalii na rzecz M.J. (1) bez wiedzy i zgody pokrzywdzonego, podczas gdy z treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika wniosek odmienny, a dowodem na tę okoliczność miały być dodatkowo nagrania na przedłożonych przez oskarżoną płytach CD, z których dowodu Sąd I Instancji nie przeprowadził,</p> <p>d) zamiarem oskarżonej było przywłaszczenie udziału do 1/2 w prawie własności nieruchomości położonej w M. w Portugalii podczas gdy z treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż oskarżona udział ten zbyła za zgodą i wiedzą pokrzywdzonego, a cena uzyskana z jego sprzedaży została przeznaczona na rozliczenie zobowiązań pokrzywdzonego</p>	
--	---	--

	<p>wobec oskarżonej, co dodatkowo potwierdzić miały nagrania na przedłożonych przez oskarżoną płytach CD, z których dowodu Sąd I Instancji nie przeprowadził, a tym samym brak jest możliwości przyjęcia działania oskarżonej z kierunkowym zamiarem przywłaszczenia cudzej rzeczy lub prawa majątkowego,</p> <p>e) wartość udziału do 1/2 w prawie własności nieruchomości położonej w M. w Portugalii wyniosła na dzień zawarcia umowy sprzedaży z M.J. (1) co najmniej 100.000,00 euro, podczas gdy w materiałne dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy brak jest dowodów pozwalających na przyjęcie, że wartość ta była wówczas faktycznie wyższa niż kwota ustalona jako cena sprzedaży tego udziału.</p>	
	Zwiążele o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Wniosek	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☐ niezasadny
	Zwiążele o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
4.		
OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	Bezwzględna przyczyna odwoławcza przewidziana w art. 439 § 1 pkt 8 kpk.	
	Zwiążele o powodach uwzględnienia okoliczności	
4.1.	<p>Inicjatywa odwoławcza obrońcy oskarżonej doprowadziła do ujawnienia na gruncie przedmiotowej sprawy bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 kpk. Natomiast dla zobrazowania sytuacji, która zmaterializowała ową przyczynę, konieczne jest cofnięcie się do etapu postępowania przygotowawczego. To, zarówno w fazie <i>in rem</i>, jak i w fazie <i>in personam</i>, było prowadzone w formie śledztwa, a z postanowienia prokuratora z dnia 11 sierpnia 2015 r. o wszczęciu śledztwa (k(...)) wynika, że zostało ono zainicjowane w związku z uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przez T.W. (wówczas W.- K.) dwóch przestępstw zakwalifikowanych z art. 272 kk i art. 284 § 1 kk. Pierwsze z nich, miało polegać na wyłudzeniu aktu notarialnego poświadczającego przeniesienie prawa własności S.K. do połowy nieruchomości złożonej z budynku jednokondygnacyjnego w M. gmina S. (...) na rzecz M.W. przez podstępne wprowadzenie w błąd notariusza w ten sposób, że w dniu 19 listopada 2012 r. posłużono się jako autentycznym dokumentem pełnomocnictwa, które uprzednio zostało wypowiedziane przez S.K. i wygasło. Natomiast drugie przestępstwo miało polegać na przywłaszczeniu w dniu 19 listopada 2012 r. kwoty 33 887,55 EUR, uzyskanej tytułem zapłaty za należący do S.K. udział w prawie własności nieruchomości. Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2015 r. (k(...)), prowadzący śledztwo prokurator, w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 1 kpk, umorzył je w zakresie obu wspomnianych wcześniej czynów. Postanowienie to, na skutek inicjatywy odwoławczej pełnomocnika pokrzywdzonego, postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 4 maja 2016 r. zostało uchylone, zaś sprawa zwrócona prokuratorowi celem kontynuowania śledztwa (k(...)). Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 r. (k(...)), prokurator, na podstawie wyżej wymienionego przepisu, to jest art. 17 § 1 pkt 1 kpk, umorzył śledztwo w zakresie dotyczącym wyłudzenia aktu notarialnego poświadczającego przeniesienie prawa własności S.K. do połowy nieruchomości złożonej z budynku jednokondygnacyjnego w M. gmina S. (...) na rzecz M.W. przez podstępne wprowadzenie w błąd notariusza w ten sposób, że w dniu 19 listopada 2012 r. posłużono się jako autentycznym dokumentem pełnomocnictwa, które uprzednio zostało wypowiedziane przez S.K. i wygasło. Natomiast co do czynu z art. 284 § 1 kk, polegającego na przywłaszczeniu w dniu 19 listopada 2012 r. kwoty 33 887,55 EUR, uzyskanej tytułem zapłaty za należący do S.K. udział w prawie własności nieruchomości, prokurator stwierdził, że śledztwo wymaga kontynuowania. W konsekwencji, w postanowieniu z dnia 21 listopada 2016 r.</p>	

(k(...)), prokurator przedstawił T.W. zarzut, że w dniu 19 listopada 2012 roku w T., w Portugalii przywłaszczyła sobie pieniądze w kwocie 33 887,55 euro, które uzyskała od M.W. tytułem zapłaty za należący do S.K. udział w prawie własności nieruchomości położonej w M., w Portugalii, gmina S. (...), powiat T., wpisanej do Rejestru Nieruchomości w T. nr (...), czym działała na szkodę S.K., to jest zarzut popełnienia czynu z art. 284 § 1 kk. W dniu 14 grudnia 2016 r., prokurator postanowił zmienić postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 21 listopada 2016 r. i przedstawił T.W. zarzut popełnienia przestępstwa z art. 284 § 1 kk, polegającego na tym, że w dniu 19 listopada 2012 roku w T., w Portugalii przywłaszczyła sobie prawo majątkowe S.K. w postaci prawa własności połowy nieruchomości położonej w M., w Portugalii, gmina S. (...), powiat T., wpisanej do Rejestru Nieruchomości w T. nr (...), w ten sposób, że na mocy aktu notarialnego zbyła należące do pokrzywdzonego prawo własności wymienionej nieruchomości o wartości co najmniej 33 887,55 EURO M.W., czym działała na szkodę S.K. (k(...)). Następnie oskarżył T.W. o dokonanie tego przestępstwa, zaś Sąd Okręgowy, określając jedynie wartość przywłaszczonego prawa, finalnie przypisał to przestępstwo wymienionej w zaskarżonym wyroku.

Na kanwie przytoczonych uwarunkowań, już w tym miejscu stwierdzić należy, że prokurator, modyfikując w postanowieniu z dnia 14 grudnia 2016 r. zarzut postawiony oskarżonej, uczynił to w taki sposób, że ponownie ukierunkował postępowanie na zdarzenie, co do którego postępowanie to, na podstawie postanowienia z dnia 23 czerwca 2016 r., było już prawomocnie umorzone. Inaczej rzecz ujmując, tak zmienił zarzut sformułowany wobec oskarżonej, że w ramach tego rzutu powrócił na grunt zdarzenia, w zakresie to którego postępowanie zostało prawomocnie umorzone. Czyniąc te uwagi oczywiście nie sposób nie zauważyć, że opis czynu, co do którego postanowieniem prokuratora z dnia 23 czerwca 2016 r. śledztwo zostało prawomocnie umorzone oraz opis czynu odzwierciedlony w postanowieniu o zmianie zarzutów z dnia 14 grudnia 2016 r., a następnie w akcie oskarżenia i finalnie w zaskarżonym wyroku, bez wątpienia jest różny. Różna jest także jego kwalifikacja prawna. Pierwotnie był on bowiem kwalifikowany z art. 272 kk, a następnie z art. 284 § 1 kk. Nie zmienia to jednak faktu, że ów czyn, w ujęciu historycznym, stanowi to samo zdarzenie. Jego istota sprowadza się bowiem do wkroczenia w uprawnienia właścicielskie S.K., które były mu przynależne wobec konkretnej nieruchomości, a mianowicie połowy domu położonego w M. w Portugalii. Co więcej, przypisane oskarżonej przywłaszczenie prawa własności do tej części nieruchomości nastąpiło, jak ustalili to Sąd Okręgowy, w następstwie tego, że T.W., wiedząc o odwołaniu pełnomocnictwa udzielonego jej przez S.K., zataiła tę okoliczność przed notariuszem, który w dniu 19 listopada 2012 r., w akcie notarialnym z tego dnia, potwierdził zbycie przez S.K. prawa własności do połowy nieruchomości na rzecz M.W. Innymi więc słowy, wedle ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy, T.W., wprowadzając w błąd notariusza co do tego, że udzielone jej przez S.K. pełnomocnictwo nie wygasło, wyłudziła akt notarialny poświadczający przeniesienie prawa własności S.K. do połowy nieruchomości, a co za tym idzie, urzeczywistniła swoim zachowaniem te wszystkie elementy (okoliczności), które zostały zawarte w opisie czynu, odnośnie to którego, postanowieniem prokuratora z dnia 23 czerwca 2016 r., śledztwo zostało prawomocnie umorzone. Dodać jednocześnie należy, a właściwie nie dodać lecz podkreślić, że to właśnie realizacja przez oskarżoną wspomnianych elementów (okoliczności), zmaterializowała stan polegający na przywłaszczeniu prawa własności przysługującego S.K. do połowy nieruchomości. Inaczej rzecz ujmując, owo przywłaszczenie nie nastąpiłoby, gdyby nie zmaterializowały się te wszystkie okoliczności, które zostały odzwierciedlone w opisie czynu, w zakresie to którego postępowanie zostało prawomocnie umorzone. A zatem, w obliczu zaprezentowanych uwag, należy więc jedynie powtórzyć, że zdarzenie zarzucone i przypisane oskarżonej oraz to objęte postanowieniem prokuratora z dnia 23 czerwca 2016 r. o umorzeniu śledztwa, de facto, stanowi ten sam czyn, a różnice w jego opisach i w konsekwencji w kwalifikacji prawnej, wynikają wyłącznie z tego, że w opisach tych wyeksponowano różne, aczkolwiek tylko niektóre okoliczności tego samego zachowania T.W. Czyniąc te spostrzeżenia oczywiście nie sposób nie zauważyć, że wspomniane postanowienie prokuratora z dnia 23 czerwca 2016 r. zostało wydane w fazie in rem prowadzonego wówczas postępowania przygotowawczego. Rzecz jednak w tym, że nie zostało ono wzruszone przez prokuratora poprzez zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 327 § 1 kpk, a to, jak przekonuje utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r., V KK 416/07, OSNKW 2008, nr 5, poz. 36, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2008 r.,

	<p>V KK 252/08, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 1992, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 21/09, OSNKW 2010, nr 1, poz. 1, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2009 r., V KO 78/09, LEX nr 608808) oraz sądów powszechnych (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lipca 2011 r., II AKz 416/11, LEX nr 1102930, wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 13 listopada 2013 r., IV Ka 67/13, LEX nr 1715357, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 lutego 2019 r., II AKA 6/19, LEX nr 2682521) oznacza, że po prawomocnym umorzeniu postępowania, do którego to doszło na podstawie postanowienia z dnia 23 czerwca 2016 r., oskarżyciel publiczny bezpowrotnie utracił możliwość oskarżenia T.W. o czyn polegający na przywłaszczeniu prawa własności, które przysługiwało S.K. do połowy nieruchomości znajdującej się M. w Portugalii. W konsekwencji, również i Sąd Okręgowy utracił możliwość, a precyzując, nie był uprawniony do wydania orzeczenia rozstrzygającego o sprawstwie i winie T.W. w zakresie wspomnianego czynu. Skoro to jednak uczynił, to taka sytuacja materializuje bezwzględną przyczynę odwoławczą, u podstaw której pozostaje ujemna przesłanka procesowa przewidziana, bądź to w art. 17 § 1 pkt 7 kpk (vide: wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 13 listopada 2013 r., IV Ka 67/13, LEX nr 1715357), bądź to w art. 17 § 1 pkt 9 (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2008 r., V KK 252/08, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 1992), lub w art. 17 § 1 pkt 11 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 21/09, OSNKW 2010, nr 1, poz. 1, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2009 r., V KO 78/09, LEX nr 608808). Istnienie takiego stanu rzeczy nie pozbawiało jednak i w dalszym ciągu nie pozbawia oskarżyciela publicznego do zainicjowania postępowania, którego przedmiotem może być taki czyn, o jakim mowa w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów z dnia 21 listopada 2016 r. (k. 564), a mianowicie czyn polegający na przywłaszczeniu przez oskarżoną kwoty 33.887,55 euro, którą to wymieniona otrzymała od M.W. jako zapłatę z tytułu sprzedaży należącego do S.K. udziału w prawie własności nieruchomości. Zarzucone i przypisane oskarżonej przywłaszczenie tego prawa nie jest bowiem tożsame z przywłaszczeniem pieniędzy, a więc rzeczy ruchomych, które oskarżona uzyskała, czyniąc użytek z wcześniej przywłaszczonego prawa własności. Dodać trzeba, że na etapie postępowania przygotowawczego takie samo stanowisko prezentował również prokurator, skoro przedmiotem tego postępowania, pierwotnie były dwa odrębne czyny, z których jeden miał polegać na przywłaszczeniu prawa majątkowego, a drugi na przywłaszczeniu pieniędzy pochodzących z urzeczywistnienia tego prawa. Natomiast powracając do istoty tego stanowiska i chcąc utwierdzić w przekonaniu o jego słuszności, wystarczy tylko dodać, że każde przewidziane w art. 284 § 1 kk przywłaszczenie rzeczy ruchomej wiąże się immanentnie z przywłaszczeniem prawa do jej posiadania, natomiast nie każde przywłaszczenie prawa majątkowego, o którym mowa we wspomnianym przepisie, jest związane z przywłaszczeniem rzeczy ruchomej, z którą związane jest to prawo, bądź rzeczy, którą sprawca, jako swego rodzaju ekwiwalent, uzyskuje w następstwie realizacji tego prawa. Skoro więc, istotą postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie była wyłącznie kwestia związana z przywłaszczeniem prawa własności S. K. do części nieruchomości, to należy jedynie powtórzyć to, co wskazano już wcześniej, a mianowicie że nie materializują się żadne przeszkody procesowe do zainicjowania przez oskarżyciela publicznego postępowania w tym przedmiocie, o którym była mowa powyżej.</p>		
5.	ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7.	Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="258 1377 383 1408">Przedmiot utrzymania w mocy</td> </tr> <tr> <td data-bbox="258 1408 383 1499">Związęło o powodach utrzymania w mocy</td> </tr> </table>	Przedmiot utrzymania w mocy	Związęło o powodach utrzymania w mocy
Przedmiot utrzymania w mocy			
Związęło o powodach utrzymania w mocy			
1.8.	Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany	
	Zwięźle o powodach zmiany	
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.	Wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej przewidzianej w art. 439 § 1 pkt 8 kpk	☒ art. 439 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia	
	Konieczność uchylenia wyroku i umorzenia postępowania była determinowana okolicznościami zaprezentowanymi powyżej	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia	
1.1.8. <i>Zapstrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. <i>Koszty Procesu</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło na podstawie art. 632 pkt 2 kpk	
7. PODPIS		
SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak SSA Małgorzata Jankowska		
1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		Rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie oskarżonej	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości		
	☐ w części	☐ co do winy	
		☐ co do kary	
		☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
☒	uchylenie	☒	zmiana